

ДА ОБИЧАМЕ БЪЛГАРСКАТА КНИГА!

Българските деца обичат хубавата книга, както обичат своите весели и бодри другарчета.

Нека през седмицата на българската книга възпламне още по-силно горещата обич на малките българчета към българската книга! Нека въ празника на българското слово малките български читатели да дадат върна дума, която върно да пазят, да обичат от все сърдце хубавата българска книга. Като я обичат, те ще я търсят, ще я разпространяват, ще я четат и ще работят за нейното процъпяване, когато порастнат.

Да обичаме българската книга!

Защото тя е най-ценният от ценните дарове, с които Господ е дарил българския народ.

Българската книга е онова свѣтло огнище, което стопля сърцата, сближава души и окриля волята на българското племе. Тя ни сочи ведрия път към доброто и хубавото. Тя ни учи, че радостният труд е най-скъпия залог за свѣтлит бджини на нашата земя. Тя ни пѣе за свещения огън, що гори въ сърцето на българския баща, който въ труд и грижа минава своя земен път. Но и

трудът и грижата у него сж огрѣни отъ благословената радост на изпълнен дългъ. Българската книга ни говори за златното сърдце на българската майка, която ражда най-добрите работници на плодородната земя и отхранва най-смѣлит борци за правда и за свобода, защото самата тя е готова да жертвува живота си за своята челяд и за своя народъ.

Въ българската книга звучи сладката и дивна пѣсенъ на родната речъ. Творците на българското слово подхранватъ чрезъ родната книга въ душата на българина свещената обич към „нашата земя хубава“. Те възпѣватъ чутовните подвизи на нашите бащи и дѣди. Българската книга изпълва съ жизнерадостна обич към род и родина сърцата на всички българчета, обединява и окриля техния младежки духъ и ги вдъхновява да работятъ и да се жертвуватъ всеотдайно за благо на българския народъ и за щастието на нашата хубава Татковина.

Въ българска книга живѣе единният български духъ.
Да обичаме хубавата книга на обединена България!

Ранъ-Босилекъ

КНИЖКО МОЯ!

Книжко моя сладкодумна,
моя миличка сестра,
колко много си разумна,
колко много си добра!

И въ училище и вкъщи
ти си винаги при менъ, —
съ много радост те разгръщамъ,
книжко моя, всѣки день!

Ти ми шепнешъ и говоришъ
благи думи, благъ съветъ,
и за мене си прозорецъ
къмъ широкъ и хубавъ свѣтъ.

Ти ме водишъ въ планините
и въ далечните страни,
за врабчето и сърнитъ
ти ми приказки редишъ.

Колко милички другари
въ тебе, книжко, срѣщамъ азъ —
съ тяхъ си благо разговарямъ
всѣки день и всѣки часъ.

Затова те тъй обичамъ,
като миличка сестра,
и другарка те наричамъ,
моя книжчице добра!

Асенъ Босевъ

РОДНА ПѢСЕНЬ

Ластовичке, птичко лекокрила,
дай ми, дай ми твоите крила
да подхвъркна надъ земята мила
съ цвѣнали долини и поля.

Вредомъ, гдето българите живѣятъ
и въ простора родна речъ кѣнти,
майките где люлчици люлѣятъ
съ пѣсенята на нашите дѣди.

Гдето никне зрънцето въ земята
съ български молитвени слова,
лѣте гдето жънатъ и нивята
съ родна пѣсенъ български чеда!

Като живи изворитъ чисти
гдето весденъ бѣбрятъ и шумятъ,
съ говора на палави дечица
птичките где весело цвъртятъ.

Ехъ, да мога волно да политна
надъ гори, планини и поля,
отъ сърдце далечъ да се провикна:
— „Какъ е чудна родната земя!“

Хр. Стоянова